

Arrest

nr. 291 315 van 30 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 mei 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DE PAUW *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2004.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 16 juni 2020. Op 22 juni 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 augustus 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 10 maart 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in de provincie Nangarhar, district Khogyani regio Wazir, maar woonachtig in het dorp Kabulyan. Je wordt 18 op (...) /02/22. Je bent Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. Je ouders, jongere broers en zussen verblijven in je dorp, Kabulyan. Je verklaart dat je Afghanistan diende te verlaten uit vrees voor rekrutering door de Taliban. Je ging al een aantal jaren in de ochtend naar de madrassa van de vrijdagsmoskee (Jamé moskee) van Iskhel. Naast religieuze lessen, kregen jullie ook vaak preken te horen van Talibanstrijders. Zijn toonden jullie filmpjes over de Amerikanen en de buitenlanders in Afghanistan. Ze preekten de Jihad en wilden dat de jongens overtuigen om samen met hen te werken. Je vertelde verschillende keren aan je moeder over deze preken, maar je moeder zei dat je niet diende te luisteren en gewoon moest studeren. Op een gegeven moment zei je zelf dat je Jihad diende te doen tegen de Amerikanen, waarop je vader heel erg boos werd. Af en toe verdween er een oudere jongen en als jullie dan navraag deden dan zei de Qari dat die in het paradijs was. De Taliban zetten je naam op een lijst voor vrijwilligers. Je had dit gedaan op hun vraag en je durfde niet te weigeren noch in discussie te gaan. Als het moment daar was, zouden ze je meenemen. Op een gegeven moment werden jij en drie andere jongens gevraagd om mee te gaan. De ouderen van de moskee onderhandelden met de taliban om jullie eerst nog naar huis te laten gaan en afscheid te nemen. Toen je thuis kwam, vertelde je het hele verhaal en je vader bracht je via een veldweg naar de bazar. Jullie bleven er één nacht bij een vriend van je vader en de volgende dag werd je opgehaald door een smokkelaar. Je verliet Afghanistan en reisde via Iran naar Turkije en verder via Griekenland en via de Balkan verder naar Italië, Frankrijk en België waar je op 22 juni 2019 een vraag om internationale bescherming indiende. Je was bijna drie maanden onderweg.

Bij terugkeer stel je een vrees te hebben voor de Taliban.

Ter ondersteuning van je vraag om bescherming leg je een kopie neer van je taskara.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als (tot voor kort) niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat je de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Je hebt immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van jou een risico kan worden vermoed op vervolging zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging op grond van je nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Je stelt een vrees te hebben vanwege de Taliban omdat je gevlucht bent nadat je aan de Taliban te kennen had gegeven dat jij je vrijwillig wou aansluiten. Je zou hierin geen keuze hebben gehad (CG p. 12-13). Je verklaart dat je gedurende vijf tot zes jaar naar de madrassa van Iskhel ging. Deze madrassa is verbonden aan de vrijdagsmoskee (Jame moskee) van Qelagho (CG p.6). Je verklaart dat naast de madrassa in Iskhel de Taliban een trainingskamp hadden, maar dat het hoofdcentrum in Bar Maygan was gelegen (CG p.16). Iskhel kon niet worden teruggevonden op verschillende kaarten (zie info bijgevoegd aan het administratieve dossier), maar je verklaart dat het vlakbij Qelagho is gelegen (CG p.9) en het in feite de naam is van de kleine bazar van Qelagho (CG p.17).

Verschiedende van je verklaringen laten vermoeden dat je niet dagelijks gedurende jaren naar deze madrassa ging zoals je verklaart.

Ten eerste moet toch worden gewezen op de aanzienlijke afstand tussen je dorp Kabulyan en de plaats Qelagho (zie aan het dossier bijgevoegde kaarten). Je verklaart dat het van je dorp Kabulyan tot aan Zoor Bazar twintig tot dertig minuten rijden met de auto is (CG p.9). Als je er de kaart(en) bijhaalt, dan blijkt dat Qelagho nog een eind dieper naar het zuiden ligt, en dat Myagan nog wat verder ligt. Ter referentie: de kortste weg te voet tussen Ahmad Khel en Qelagho is twintig minuten (CG p.5). Rekening gehouden met de afstand, het bergachtig terrein en de grote onveiligheid in de regio, is het weinig waarschijnlijk dat je gedurende jaren de afstand Kabulyan-Qelagho zou hebben afgelegd om naar de madrassa van Qelagho te gaan, en niet in de eigen dorpsmoskee, waar je broers religieuze lessen volgden (CG p.9).

Bovendien verklaar je dat je familie van de regio Qelagho verhuisde naar Kabulyan, omdat het in Qelagho erg gevaarlijk was (CG p.5). Je verklaart dat drie ooms vaderszijde er het leven lieten na een morteraanval. Uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat er in jouw regio in de jaren 2016 -2017 zware clashes waren tussen Taliban-Daesh-overheid. In 2017 zijn duizenden families de regio ontvlucht omwille van zware gevechten (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Ook in 2019 waren er in de regio Wazir talrijke grootschalige militaire operaties en incidenten (zie info toegevoegd aan het dossier). Het is weinig waarschijnlijk dat je vader je naar een madrassa zou sturen in een regio die hij zelf ontvluchtte wegens té gevaarlijk.

Je maakt onvoldoende aannemelijk dat je in de madrassa van Iskhel les volgde. Het is echter wel aannemelijk dat je geregeld in de Jame moskee kwam, aangezien het de moskee voor het vrijdagsgebed is voor jullie regio. In die context kunnen ook je verklaringen worden begrepen. Zo werd je gevraagd wat er allemaal in de madrassa gebeurde. Je verklaart dat naast propaganda en preken, de Taliban ook steeds op zoek waren naar financiële middelen (CG p.7). Je zegt hierover dat ze tegen de mensen zeiden dat ze hen financieel dienden te ondersteunen en dat ze voor iedereen een berekening maakten. Een dergelijke uitspraak is passend wanneer ze tijdens/ na het vrijdagsgebed in de moskee wordt gedaan tegenover de aanwezige mannen, maar is weinig plausibel tegenover jongens en jongeren. Er werd je dan ook expliciet gevraagd of ze dat tegen de jongens van de madrassa zeiden. Vervolgens beweer je eerst, dat de jongens de goederen en opbrengst die gevraagd waren moesten ophalen, maar hier expliciet uitleg bij gevraagd zeg je vervolgens, dat de jongeren enkel de boodschap overbrachten aan de personen die nog niet betaald hadden. Jij en andere jongens moesten enkel eten ophalen, wat een normale en gangbare praktijk is voor jongens van de madrassa. Je geeft geen duidelijk beeld over de madrassa.

Verder, stel je dat de Taliban minstens één keer in de week kwamen preken over het belang van de jihad tegen de overheid en de Amerikanen (CG p.6), waarbij er soms ook filmpjes werden getoond over de Amerikanen in Afghanistan. Echter, het is ook gebruikelijk dat Taliban komen preken in de vrijdagsmoskee waar het belangrijkste gebed van de week doorgaat. Dat je hiermee vertrouwd bent, toont echter niet aan dat je ook effectief studeerde in de madrassa van Qelagho.

Over de wijze van rekruteren in de madrassa, stel je dat de Taliban kwamen preken met het oog op vrijwillige toetreding van de jongeren (CG p.13). De meeste jongens gingen ook vrijwillig naar de Taliban en zelf heb je niemand gezien die gedwongen werd. Je vertelt dat de Taliban tegen jou hadden gezegd, dat als het zover was, dat ze jouw naam dan op de lijst van vrijwilligers zouden zetten. Je verduidelijkt dat de oudere jongens eerst waren meegenomen, maar dat jij nog niet aan de beurt was. Je vertelde hierover aan je moeder maar zij gaf je het advies, niet naar die mensen te luisteren. Je maakt hier niet aannemelijk dat je je naam effectief op de lijst hebt laten zetten. Immers dit valt niet te rijmen met de reactie van je moeder. Aangezien je verklaart, dat je ouders je het land hebben uitgestuurd om te vermijden dat je zou worden gerekruteerd (CG p.12) is het weinig aannemelijk dat ze je nog naar de madrassa zouden laten gaan, nadat je moeder al verschillende keren had gezegd niet naar die mensen te luisteren en je vader boos werd toen je zelf over het thema jihad begon (CG p.12). Toen je werd gevraagd hoe je vader je vertrek zo plotseling heeft kunnen regelen (CG p.14), verklaar je dat je dergelijke verhalen (van preken en rekrutering) al een paar keer had verteld, en dat je ouders misschien op voorhand iets hadden geregeld. Echter, indien het nodig was geweest dat je ouders iets op voorhand hadden geregeld, is het toch weinig aannemelijk dat ze dan zouden wachten tot het probleem zich acuut zou stellen.

Je gevraagd in detail te vertellen over het moment waarop je naam op de lijst in terecht gekomen, verklaar je, dat op een dag de Taliban naar de madrassa kwamen en jou en enkele andere jongens uitkozen om mee te gaan. In eerste instantie mochten jullie niet meer naar huis gaan en gebeurde dit enkel door de tussenkomst van enkele ouderlingen (CG p.13-14). Aan deze gang van zaken kan onvoldoende geloof worden gehecht. Aangezien je aangeeft dat de meeste jongeren vrijwillig bij de Taliban gingen, kan ervan worden uitgegaan, dat dit minstens met de ouderlingen werd besproken, zoals voor bepaalde zaken ook gebeurde (CG p. 15) en/of dat de toestemming van de vader werd gevraagd. Gezien je wist dat je ouders ertegen waren, is het ook niet aannemelijk dat je je zomaar vrijwillig zou opgeven. Dat de Taliban jullie op het moment zelf, zonder voorafgaande aankondiging, zouden aanduiden en willen meenemen is niet geloofwaardig. Bovendien verklaar je, dat het gezien je leeftijd ook nog je beurt niet was om deel te nemen. Je verklaringen over de wijze waarop je jou als vrijwilliger zou hebben opgegeven, zijn onvoldoende overtuigend.

Bovendien is het bevreemdend, dat je verklaart dat de Taliban na je vertrek nog een paar keer bij je ouders zijn gekomen, maar dat je ouders de verantwoordelijkheid bij de Taliban hebben gelegd omdat je in de madrassa studeerde en "verdween". Echter, dat de Taliban een dergelijke uitleg zouden geloven, is weinig aannemelijk, aangezien ze wel degelijk weten wie ze meenemen. Je verklaart hierbij ook dat "de ouderlingen het ook zo hebben gezegd". Dat de ouderlingen enerzijds zouden instemmen met rekrutering vanuit de madrassa (CG p.15) en anderzijds tegenover de Taliban het verhaal van je vader zouden ondersteunen, is weinig begrijpelijk. Op de vraag of de ouderlingen op de hoogte zijn van je vertrek uit het dorp, geef je een zeer ontwijkend antwoord. Je verwijst naar de problemen in jullie dorp en stelt vervolgens dat, indien ze zouden weten dat je bent weggelopen, je familie zou kunnen worden aangevallen, maar dat ze niet op de hoogte zijn (CG p.15). Indien zelfs de ouderlingen niet op de hoogte zijn van je vertrek, is het weinig waarschijnlijk dat de Taliban op de hoogte zouden zijn. Je verklaringen zijn onvoldoende coherent.

Uit het bovenstaande volgt dat je onvoldoende aannemelijk maakt dat je bent weggelopen omdat de Taliban op het punt stonden je te rekruteren. Je maakt ook niet aannemelijk dat de Taliban naar jou op zoek waren of problemen gaven voor je ouders. Met uitzondering van de beweerde vluchtmotieven hadden noch jij noch je familie eerdere problemen met de Taliban, noch heb je verre familieleden die voor de overheid werkten (CG p.16).

Je verklaring dat je niet terug kan naar Afghanistan uit vrees dat de Taliban erachter zouden komen dat je ouders gelogen hebben en dat jij in Europa hebt verbleven, maakt je dan ook niet aannemelijk. Bovenstaand werd al aangetoond dat de Taliban vermoedelijk niets eens op de hoogte zijn van je vertrek en het weinig aannemelijk is dat je ouders tegen hen "gelogen" hebben. Je haalt geen elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit je verklaringen dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het bovenstaande volgt dat je de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt een reëel risico te hebben op ernstige schade zoals omschreven in art. 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De door jou neergelegde kopie van je taskara kan bovenstaande conclusies niet wijzigen, aangezien het een loutere aanwijzing van je identiteit betreft die hier verder niet ter discussie staat.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021

regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen

gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. De verzoekende partij beroept zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 22*bis* van de Grondwet, artikel 24 van het EU Handvest (hierna: het Handvest), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij voert aan dat haar leeftijd een zeer belangrijk element is en uiterst relevant om haar geloofwaardigheid te kunnen beoordelen. Ze vervolgt dat ze op het ogenblik van haar vlucht uit Afghanistan net zestien jaar oud was. Tijdens het persoonlijk onderhoud was ze nog steeds minderjarig. Haar leeftijd maakt haar kwetsbaar en met haar profiel werd onvoldoende rekening gehouden zowel bij het opstellen van de vragen als bij de beoordeling van haar relaas. Ze kwam begin 2020 aan in België en diende onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ). Bijna twee jaar later werd er pas een beslissing genomen omtrent haar asielverzoek. Ze vindt het van belang dat het verzoek van een kind bij voorrang en zo snel mogelijk wordt behandeld. Er moet met name rekening worden gehouden met de leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid indien een minderjarige verzoeker betrokken is. Minderjarige kinderen vormen een extra kwetsbare groep. Alle belevenissen waarover ze het heeft hebben plaatsgevonden toen ze vijftien jaar oud was. Ze meent dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind hetgeen niet alleen procedurele vereisten met zich meebrengt maar ook invloed heeft op de zwaarte van de bewijslast en de medewerkingsplicht. De commissaris-generaal legt de drempel van kennis en detaillering veel te hoog. Haar voogd gaf tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat de verzoekende partij het psychologisch zeer moeilijk heeft en psychologische ondersteuning diende te krijgen. Er werd onvoldoende rekening gehouden met haar kwetsbaar profiel. Ze verwijst vervolgens naar een arrest van de Raad en stelt dat bij het beoordelen van de geloofwaardigheid geen rekening werd gehouden met haar kwetsbaarheid en jonge leeftijd.

2.3. Ze stelt vervolgens dat de commissaris-generaal van oordeel is dat er vele zaken niet aannemelijk zijn in haar relaas. Hij acht haar relaas niet geloofwaardig. De verzoekende partij benadrukt dat ze een laaggeschoolde jongen is en nog een kind was bij aankomst. Haar intellectuele vermogen was en is nog niet volledig ontwikkeld. Daarenboven blijkt uit het persoonlijk onderhoud dat ze psychologische moeilijkheden heeft en daarvoor bij een psycholoog diende te gaan. Rekening houdend met deze elementen dient er te worden vastgesteld dat ze weldegelijk als geloofwaardig dient te worden beschouwd. Aan veel punten van haar relaas wordt niet getwijfeld en ze spreekt de waarheid. Haar identiteit, afkomst en minderjarigheid worden niet betwist. Ze hoort weldegelijk tot een welbepaalde groep, namelijk de groep minderjarige jongens of jongeren. De verzoekende partij betoogt dat minderjarige jongens en tieners worden geïsoleerd door de taliban binnen Afghanistan en worden door hen vervolgd omwille van geslacht en de jonge leeftijd. Deze groep maakt eveneens een groep uit in de zin van de Vluchtelingenconventie.

2.4. De verzoekende partij argumenteert dat ze verklaard heeft dat Aziz Khel 20 tot 25 minuten te voet is van het dorp Kabulyan. Op de kaarten in het administratief dossier is te zien dat Aziz Khel nog een eindje verder ligt van Kabulyan dan Qelagho. Het dorp waar ze woonde was dus helemaal niet zo ver stappen van haar laatste woonplaats. Ze meent dat de commissaris-generaal er de verklaringen à *charge* uitpikte en de verklaringen à *décharge* negeert. Er dient hierbij tevens te worden benadrukt dat haar afkomst en laatste woonplaats niet worden betwist. De verzoekende partij vervolgt dat het louter en alleen te hebben verklaard dat het dorp onveilig was en dat haar vader op een bepaald moment gewond raakte aan zijn voet door een mortier en dat ze daarom zijn verhuisd. Overigens dient te worden opgemerkt dat er in heel het district Khogyani geweldincidenten plaatsvonden en niet enkel in de regio Wazir. Ook rond het dorp gebeurden er talrijke incidenten. Ze wenst nog te benadrukken dat Ikshel madrassa één van de dichtere madrassa's was waar jongens heen kunnen. Het was zo'n 15 minuten wandelen voor haar.

Haar taak als minderjarige zou niet duidelijk zijn voor wat betreft het financieel ondersteunen en materiële hulp bieden aan de taliban. Ze meent nochtans dat haar verklaringen wel duidelijk zijn en er geenszins tegenstrijdige verklaringen worden afgelegd. Ze verwijst vervolgens naar de notities van het persoonlijk onderhoud.

Ze verklaarde in de eerste instantie vrijwilliger te zijn en alzo te zijn uitverkoren door de taliban om zich bij hen aan te sluiten. Het is dan ook frappant dat dit niet geloofd wordt. Immers in dossiers waar Afghaanse betrokkenen stellen dat ze gedwongen worden gerekruteerd wordt steeds door de commissaris-generaal gezegd dat dit geen gangbare praktijk is voor de taliban.

2.5. De verzoekende partij brengt naar voor dat ze onlangs contact heeft gehad met haar familie. Haar vader was in eerste instantie weigerachtig om bepaalde zaken met zijn zoon te delen maar naar aanleiding van de bestreden beslissing zijn er toch een aantal bijkomende zaken verteld. Sedert het interview hebben er zich ook nieuwe gebeurtenissen voorgedaan. Haar nonkel was soldaat en is om het leven gebracht door de taliban op 8/4/1400. Haar oom was een gekend en belangrijk persoon alias 'de commandant'. Er werd in Gent een overlijdenswake gehouden. Er werden twee dreigbrieven verstuurd met betrekking tot haar en haar broer is vermoord door de taliban.

2.6. Ze voert aan dat ze zich in een kwetsbare positie bevindt omwille van het gegeven dat ze jaren terug, op haar vijftien jaar, Afghanistan heeft verlaten en sindsdien in Westerse landen verbleef. Ze heeft duidelijk aangegeven dat ze tevens een vrees koestert ten aanzien van de taliban omwille van haar verblijf in Europa. Ze verwijst vervolgens naar verschillende rapporten waarmee ze wil aantonen dat Afghanen die als verwesterd gezien worden het risico lopen op vervolging bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Vooral jonge Afghanen, die in hun tienerjaren in het buitenland verbleven, riskeren vervolging omdat met ervan uitgaat dat ze door hun leeftijd erg beïnvloedbaar zijn. Ze verblijft sinds haar zestien jaar in België en de objectieve landeninformatie toont aan dat haar vrees omwille van haar langdurig verblijf tijdens haar jonge tienerjaren in het buitenland weldegelijk gegrond zijn. Ze verwijst vervolgens naar verschillende arresten en rapporten om haar stelling te onderbouwen.

2.7. De verzoekende partij zet uiteen dat voorheen een Afghaanse verzoeker de subsidiaire bescherming kreeg toegekend wanneer in haar specifieke regio van herkomst de taliban de macht hadden. Het is dan ook frappant te noemen dat nu de taliban over heel Afghanistan de macht hebben, er *quasi* geen subsidiaire bescherming kan worden verleend. Het nieuw beleid van de commissaris-generaal met betrekking tot de subsidiaire bescherming wordt aangevat met een uiteenzetting omtrent een afname van het geweld en verbeterde veiligheidssituatie nu de taliban de macht heeft kunnen claimen. De commissaris-generaal is van oordeel dat er een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden moeten worden aangetoond dat ze een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer. Ze wenst in dit kader te wijzen op het feit dat ze op heden een kind is, ze op haar 15 jaar uit Afghanistan is vertrokken. Ze leeft intussen ettelijke jaren in Westerse landen. Haar leeftijd, verblijf in het buitenland en psychologische moeilijkheden zijn persoonlijke omstandigheden die haar risico verhogen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Ze citeert uit verschillende rapporten en arresten om haar stelling te onderbouwen.

2.8. De verzoekende partij verwijst naar verschillende arresten, rapporten en nieuwsartikelen die een beeld geven van de humanitaire crisis in Afghanistan en stelt dat deze crisis overwegend kan toegeschreven worden aan handelingen van de taliban. Ze meent derhalve een reëel risico te lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan, meer bepaald foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Te meer gelet op haar specifieke profiel.

2.9. De verzoekende partij vraagt om de bestreden beslissing genomen door de commissaris-generaal te hervormen, dienvolgens haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal met het oog op verder onderzoek.

2.10. Aan het verzoekschrift van de verzoekende partij worden volgende stukken toegevoegd:

- EASO-rapport "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*";
- Nanssen, "*Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername*";
- Human Rights Watch, "*Taliban 'Vice' Handbook Abusive*", d.d. 29 oktober 2021;
- Foto's verzoeker ('s familie) + uitleg;

- EASO- rapport focus jan 2022.

2.11. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende rapporten, arresten en nieuwsartikelen:

- Hataway en Foster, *'The law of refugee status'*, 2014;
- UNHCR *"Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"*, 30 augustus 2018;
- EASO COI query, *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 September 2020;
- Nansen rapport 2021/11;
- CGVS 13.01.2016, T. Vreemd, 2016, 208;
- RVV 28 juni 2018, 206 172;
- Persartikel Al Jazeera.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 25 april 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023;
- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, *"Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, *"Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022;
- EASO, *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022;
- EUAA, *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022;
- EASO, *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020;
- EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022.

3.2. Op 8 juni 2022 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarmee zij de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- taskara van de nonkel + vertaling;
- doods/erkenningcertificaat nonkel + vertaling;
- dreigbrief waarin verzoeker wordt vermeld + vertaling;
- dreigbrief m.b.t. verzoeker + vertaling;
- taskara vader + vertaling;
- confirmatie werk nonkel + vertaling;
- certificaat van opleiding nonkel + vertaling;
- document ivm de erfenis + vertaling;
- werk ID nonkel;
- bankkaart nonkel;
- schoolrapport nonkel;
- schooldiploma nonkel.

3.3. Op 14 april 2023 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarmee zij de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- brief leerkracht leren en werken;
- brief begeleidster CBAW;
- brief werkgever;
- brief voormalige voogd;
- studentencontract;
- certificaat maatschappelijke oriëntatie;
- overzicht loopbaan;
- schoolattest;
- studentencontract (2).

3.3.1. De verzoekende partij voert aan dat ze verwesterd is en actief deelneemt aan de Belgische maatschappij ondanks haar moeilijke situatie. Ze meent dat haar profiel onvoldoende in rekening werd gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Ze werd er overigens niet over bevraagd door de

commissaris-generaal. Zowel haar voormalige voogd, leerkracht, werkgever en begeleidster, wie dicht bij haar staan, bevestigen dat ze effectief verwesterd is. Ze heeft in verschillende restaurants gewerkt. In deze restaurants werken ze met haram-producten. Ze heeft met varkensvlees en alcohol gewerkt. Dit werd reeds door de Raad weerhouden als een element dat wijst op verwestering. Dit is minstens het begin van bewijs voor inzake verwestering. Ze zal minstens verwesterd overkomen bij terugkeer.

Ze heeft kritische uitlatingen op sociale media gepost over het talibanbeleid. Dit is een risicoverhogende omstandigheid. Ze wenst aan te stippen dat de Raad erkent dat de taliban aanwezig zijn op sociale media en dat er reeds daden van vervolging werden gesteld tegen Afghanen die kritische berichten hadden geplaatst jegens hen of hun beleid waarna ze citeert uit een arrest van de Raad.

Ze brengt naar voor dat ze familieleden heeft die bij de voormalige overheid werkten. Haar nonkel is omwille van zijn functie vermoord. Ze citeert vervolgens verschillende rapporten waarmee ze wil aantonen dat personen die voor de voormalige Afghaanse overheid hebben gewerkt en hun familieleden gevisieerd worden door de taliban in Afghanistan.

Ze wenst tevens haar afkomst uit Nangarhar te belichten. Dit wordt niet betwist door de commissaris-generaal. Dit is een regio waar het geweld nog welig tiert en er is een toename van verschillende gewapende groeperingen. Ze verwijst naar en citeert uit verschillende arresten waarmee ze nieuwe en actuelere informatie wenst over te maken betreffende de algemene situatie in Afghanistan. Ze stelt dat hieruit tevens blijkt dat men geen specifieke functie moet gehad hebben om gevaar te lopen in Afghanistan en dat ze kan aantonen dat een terugkeer naar Afghanistan zal leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2. Doorheen haar aanvullende nota verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende rapporten, arresten en nieuwsartikelen:

- het rapport van Amnesty international d.d. 15.08.2022, "*Afghanistan: The Rule of Taliban: A year of violence, impunity an false promises*";
- EUAA Afghanistan: "*Targeting of Individuals*" van augustus 2022;
- Regional Overview: "*South Asia and Afghanistan*", 17-23 September 2022;
- Regional Overview: "*South Asia and Afghanistan*", 12-18 November 2022;
- Regional Overview: "*South Asia and Afghanistan*", 19-25 November 2022;
- Regional Overview: "*South Asia and Afghanistan*", 26 November 2022 – 2 december 2022;
- Overview: "*South Asia and Afghanistan*", 10-16 September 2022;
- Regional Overview: "*South Asia and Afghanistan*", 24-30 September 2022;
- ASYLOS: "*COI Repository*": 21/09/2021-28/09/2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoekende partij moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekende partij aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekende partij samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoekende partij overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekende partij bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Over de procedurele noden

5.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

5.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als (tot voor kort) niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.*

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift en de aanvullende nota aan dat ze niet kan terugkeren naar Afghanistan wegens een (toegeschreven) verwestering. Ze stelt in het verzoekschrift dat ze op vijftienjarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten en sinds haar zestien jaar in Europa verblijft. Ze voert verder in de aanvullende nota aan dat ze actief deelneemt aan de Belgische maatschappij, in verschillende restaurants heeft gewerkt waar ze in contact kwam met alcohol en varkensvlees en kritische uitlatingen heeft geuit op sociale media over het talibanbeleid. Ze voegt tevens verschillende documenten toe die haar (toegeschreven) verwestering moeten onderbouwen. Tijdens de terechtzitting verklaart ze dat ze een typische jongeman is, een mooi schooltraject heeft, een opleiding tot loodgieter volgt, Nederlands spreekt en een vriendin heeft.

6.2. Voor zover de verzoekende partij met deze elementen wil aantonen dat ze verwesterd is of als verwesterd zal worden beschouwd bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, kan hier het volgende over worden gesteld.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, is het van belang zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry

for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite

corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *"zina"* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus worden de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijgetreden (EUAA, *"Country guidance: Afghanistan"* januari 2023, p. 21 en 72-79).

6.3. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij op 22 juni 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Ze kwam aan in België op 16 juni 2020, op zestienjarige leeftijd. Sindsdien verblijft ze ook in België. Bovenstaande elementen worden niet betwist door de commissaris-generaal. Ze werd, gelet op haar minderjarigheid, een voogd toegewezen. Momenteel is de verzoekende partij negtien jaar oud en is ze ongeveer drie jaar uit Afghanistan vertrokken. Verder wordt er niet betwist dat de verzoekende partij afkomstig is van het dorp Kabulyan in het district Khogyani, regio Wazir, in de provincie Nangarhar.

Hoewel de verzoekende partij voor haar vertrek uit Afghanistan op vijftien à zestienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afgaanse gebruiken, waarden en normen, die essentieel zijn in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, heeft zij het belangrijkste deel van haar puberteit in Europa doorgebracht.

Uit haar verklaringen, de stukken van het rechtsplegingsdossier en haar verklaringen ter terechtzitting, die zij deels in het Nederlands aflegt, blijkt onder meer dat de verzoekende partij de Nederlandse taal leert, deelneemt aan het maatschappelijk leven in België en dat de verzoekende partij zich openstelt voor de Belgische en westerse cultuur. De verzoekende partij heeft school gevolgd in België en volgt op heden een opleiding tot sanitair installateur en heeft verschillende jaren gewerkt in restaurants. Voorts brengt de verzoekende partij ook brieven bij van niet belanghebbende derden zoals haar contextbegeleidster in het autonoom wonen van Minor-Ndako vzw, haar voormalige voogd. Deze personen schetsen de levensloop van de verzoekende partij in België, de activiteiten van de verzoekende partij op sociale media, het gegeven dat ze in een rustige wijk woont en haar burens kent. De voormalige voogd stelt dat ze aan de verzoekende partij gevraagd heeft naar welke waarden van Afghanistan ze niet meer zou kunnen terugkeren. Het antwoord van de verzoekende partij wordt in de brief van de voormalige voogd weergegeven. Uit het geheel van haar verklaringen en de voorliggende documenten blijkt dat de verzoekende partij onderwijs volgt, maar ook werk heeft en als adolescent al die tijd is ondergedompeld in de Belgische samenleving en noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen werd geconfronteerd. Zo hieruit als dusdanig niet noodzakelijk blijkt dat de verzoekende partij zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt in die mate dat deze fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit, kan wel redelijkerwijze aangenomen worden dat haar actieve deelname aan de Belgische samenleving via onderwijs, werk en het zich eigen maken van één van de landstalen, een impact heeft op haar ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop zij zich gedraagt, wat het risico dat zij in geval van terugkeer naar haar regio van herkomst, een dorp in de provincie Nangarhar, zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen in belangrijke mate verhoogt. Tevens is het niet onwaarschijnlijk dat de verzoekende partij grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer deze niet meer volledig de Afgaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin zij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige *de-facto*-overheid, over het ganse Afgaanse grondgebied.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van de verzoekende partij een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. Gelet op het geheel van elementen die betrekking hebben op haar specifieke en individuele omstandigheden, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij, in geval van terugkeer naar haar regio van herkomst in de negatieve aandacht van talibanleden en -aanhangers riskeert te komen en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij als verwesterd zal gepercipieerd worden.

In het bijzonder dragen de volgende factoren, eigen aan de verzoekende partij, daartoe bij: (i) het feit dat de verzoekende partij reeds op jonge leeftijd haar regio van herkomst in Afghanistan verlaten heeft en naar Europa is gekomen, (ii) het gegeven dat zij sinds haar zestien jaar in België verblijft, er als niet-begeleide minderjarige is aangekomen en hier dus een belangrijk deel van haar vormende jaren heeft doorgebracht, (iii) zij actief deelneemt aan de Belgische samenleving (iv) het risico dat zij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar haar lokale gemeenschap aangezien zij als jonge adolescent lang genoeg uit het land is geweest om minstens als 'verwesterd beschouwd te worden' en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.

Verder wordt er niet betwist dat de verzoekende partij afkomstig is van het dorp Kabulyan in het district Khogyani in de provincie Nangarhar. Uit de landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht,

blijkt dat er verschillende groeperingen actief zijn in de provincie Nangarhar, zoals de taliban en ISKP. Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP (COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten).

Haar jonge leeftijd maakt dat de verzoekende partij erg beïnvloedbaar is en dat zij zich, gelet op haar traject in België tot nu toe en de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer haar opleiding, haar studentenjobs en haar verblijf, (onbewust) 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt. Er kan worden aangenomen dat zij deze, gelet op haar jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat zij deze moet verbergen wanneer zij bij terugkeer naar haar regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit is des te meer het geval gezien de verzoekende partij, gelet op haar leeftijd, met westerse normen en waarden in contact is gekomen tijdens een cruciale fase in haar ontwikkeling als jongere. Dit brengt het risico met zich dat zij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar haar lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken.

Bij de beoordeling van de vrees van de verzoekende partij moet rekening worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd alsook de informatie dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging waarbij de perceptie leeft dat Afghaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen, zoals blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met het profiel van de verzoekende partij die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie wijst op *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die ervan worden beticht zich niet te hebben gehouden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot haar concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat zij bij een terugkeer naar haar regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

Rekening houdend met het geheel van wat voorafgaat en gelet op het profiel van de verzoekende partij, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de voorhanden zijnde landeninformatie, is de Raad van oordeel dat in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden zijn aangezien *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben. Daarenboven, indien de verzoekende partij door personen uit haar lokale gemeenschap van verwestering beschuldigd wordt, dan kunnen de *de-facto*-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op.

6.4. De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van de verzoekende partij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging kan worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. In acht genomen wat voorafgaat, wordt de verzoekende partij als vluchteling erkend in de zin van voormeld wetsartikel.

7. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

8. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS